

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. október 15.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

MINDEN DOLGOTOK SZERETETBEN MENJEN VÉGBE

Köszöntés igéje: Zsoltár 107,1.8

Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme. [...] Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért.

Énekek: 119,1-2; 395

Alapige: 1Korinthus 16,13-24

Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! Minden dolgotok szeretetben menjen végbe! Intelek pedig titeket, atyám-fiai, hiszen tudjátok, hogy Stefanásnak háznépe Akhája zsengeje, és ők a szenteknek való szolgálatra adták magukat. Hogy ti is engedelmeskedjétek az ilyeneknek, és mindenkinek, aki velük szolgál és fárad. Örvendezetek pedig a Stefanás, Fortunátus és Akhaikus eljövetelének; mert a bennetek való fogyatkozást ezek betöltötték. Mert megnyugtatták az én lelkemet és a tiéteket is. Megbecsüljétek azért az ilyeneket. Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei; köszöntenek titeket az Úrban felette igen Akvila és Prisczilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe. Köszöntenek titeket az atyafiak mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal. A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval. Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Maran atha. Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus Krisztusban! Ámen.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a Szentírásban kijelentetted, hogy te boldog Isten vagy. A boldogság, amiről énekelhettünk, a te néped örömeiben, a te kegyelmed, Jézus Krisztusban elvégeztetett váltságműved által lehet számunkra is teljes valóság. Köszönjük ezt a titkot és ezért imádunk téged, hódolunk előtted.

És magasztalunk, hogy mindezt nem csupán egyénként, hanem a gyülekezet közösségében is átélhetjük. A koronavírus probléma közepette már az is ajándék, hogy találkozhatunk fizikailag is még, de azért is hálát adunk neked, hogy az online közvetítés is lehetőséget ad a találkozásra lelki módon. Valóban, mi boldog nép lehetünk.

De most is a gyülekezet közösségében bűnbánattal valljuk meg, hogyha azért nem lehattunk igazán boldogok, mert nem tartottuk meg törvényed. Köszönjük, hogy most is van szabadítás és bocsánat. És áldunk, hogy a te kegyelmed ma is megtisztít, megújít, felemel.

Kérünk, hogy a te ígéret hallgatva hadd töltse el a szívünket valóban annak a boldogsága, aki te vagy a számunkra, Szentháromság Istenként, Atya-, Fiú-, és Szentlélek Istenként. És a gyülekezet közösségében való örömmünket hadd tudjuk hazavinni, a munkába, az iskolába, ott, ahol vagyunk, ahol ismernek. Láthassák rajtunk, hogy mi boldog nép vagyunk teveled és tebenned.

Köszönjük neked, hogy a beteg testvéreinket most is kegyelmedbe ajánlhatjuk. A gyászoló testvéreinket vigasztald, azokat is, akik most voltak itt a templomban a gyász miatt. És kérünk, hogy a te vigasztalásod hadd lehessen számukra teljes, hogy megtapasztalhassuk: a boldogságot még a halál sem veheti el tőlünk, hiszen mi mindörökké boldogok lehetünk teveled. Ebben a reménységben tesszük kegyelmedbe a gyászoló testvéreket és ajánljuk a te kegyelmedbe mindazokat, akiknek nehezebb most akár testileg, akár lelkileg. Az Úr Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Reformáció havában vagyunk, nemsokára az ünnepség is az istentiszteleten 31-én, ha az Úr éltet bennünket, és ha összejöhetünk még, a koronavírus-helyzet nem gátolja. Emlékezzünk arra a bevezetőben, hogy a reformáció az nem valami újnak az eljövételét jelentette, hanem a régi, az eredetihez való visszaállást, helyreállást.

Most az 1. Korinthusi levelet olvasva, jó volt látni azt, hogy Isten a korinthusi gyülekezet életében hogyan munkálta a reformációt, a reformálódást, az eredeti állapotba való helyreállást. Az újszövetségi levelek között – emlékszünk – ez az a levél, amelyben a legtöbb problémát olvassuk Is-

ten valamelyik gyülekezetéről, Isten népe egyik kis sejtjéről ott a korinthusi nagyvárosban. Rengeteg baj volt és probléma. Még a híres szeretethimnusz is azért hangzott el, mert tisztába kellett tenni, hogy milyen szeretet az, amely alapján a hívó emberek között a kegyelmi ajándékok megélésében munkálja Isten az egységet a sokféleségben.

A levél végén pedig hallottuk elég sok kifejezésben a szeretet, a szeretetközösség kijelentését. Ez ragadott meg engem. És valóban így reformáció havában annyira bátorító volt már a napi csendességben is látni, hogy éppen egy ilyen problémás gyülekezettel kapcsolatban mutatja be az Úr igéje egy újszövetségi levél végén, milyen az, amikor a gyülekezetben szeretetközösség van.

Ennek a szeretetközösségnek a valóságát igazából az mutatta meg számomra, amikor megdöbbenve vettem észre, hogy tulajdonképpen teljesen egyedi befejezése van ennek az újszövetségi levélnek. Majd figyeljük meg az összes többit, Pál leveleit különösen. Nem azzal az általában jellemző mondattal fejeződik be, hogy 'az Isten kegyelme vagy Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek' vagy az Isten dicsőségének az említése, hanem a 24. versben ezt olvastuk: „Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus Krisztusban! Ámen.” Ez követte „Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme veletek!” kijelentést. Mindez, biztos vagyok benne, hogy azért is történt így, mert a 14. versben, és ez lesz az igehirdetés egyik alapgondolata, de az egész felolvasott igeszakasz alapján: „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!” Még a levél befejezése ténye is mutatja: „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!”

A levél szerzője kicsoda is? Most nem szabad azt mondani, hogy Pál, hanem: Isten. A leírója pedig Pál apostol, aki még az aláírásával is jelezte, hogy ez a levél nem akárkitől származik. Isten azonban fontosnak tartotta, hogy ebben a levélben szeretett apostolának az összes érzése, vágya, elgondolása úgy a legvégén is határozottan megfogalmazódjon és így legyen kijelentéssé a gyülekezetnek, és most nekünk is. „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!” – hogy ez megvalósulhasson, tudjátok meg, mit érez az az apostol, aki ezt a levelet leírta nektek. Isten tehát valamit ki akar emelni a gyülekezetnek még a legvégén is ebben a levélben. De azért azt sem szabad elfelejteni, hogy az utolsó kifejezések mégiscsak ezek: Jézus Krisztusban. Tehát nem Pál és az ő szeretete az igazán hangsúlyos mégsem, hanem Jézus Krisztus személye. Vannak olyan kéziratok, ahol itt be is fejeződik a levél. Károli egy olyan kéziratot fordított, ahol még az ámen szó is szerepel, ami megerősíti mindazt, amit Isten kijelentett.

Mire buzdít tehát egy ilyen levélbefejezéssel az Úr, „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!” kijelentéssel bennünket is, pasaréti gyülekezetet, közösségként és hívó emberként is. És hogyan is valósulhat akkor meg ez a „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!” kijelentés valóságosan.

Amikor mi a bibliai leveleket olvassuk, akkor hozzá vagyunk szokva ezekhez a befejezésekhez. Nem tudom, hogy a testvéreket kísértette-e már meg az esetleg, hogy úgy átszaladni az utolsó verseken, mert ott általában köszöntés. Hát az nem olyan fontos, tudom, hogy köszöntjük egymást, Pál mindig így szokta, így írja a leveleket. Én néha voltam úgy, hogy nem annyira figyeltem. Többször is ott volt, hogy köszönt, köszönt és idegen nevek számomra, nem minden névhez kapcsolódik bibliai történet, nem biztos, hogy olyan izgalmas.

Pedig valóban ez is kijelentése az Úrnak. Szokásos ókori levélforma befejező sorai, Isten ihletett kijelentése és az evangélium üzenetének az összefoglalása ebben is. És hallatszik, hogy buzdít. Az ókori levelekben, így az újszövetségi levelekben is volt mindig buzdítás a végén, ez is természetes. De mivel ez kijelentés, a buzdításban benne van, abban a szóban, abban a kifejezésben, ahogy Isten ezt kijelenti, Pálon keresztül leírhatja a gyülekezeteknek, most itt Korinthusnak, hogy akkor ő ezt munkálja is Szentleke és igéje által. Azért fontos, hogyha egy gyülekezet, ahol rengeteg problémával kellett szembesülnie az apostolnak, az Úrnak magának, nagyon fájó kérdéseket kellett tisztázni, és éppen a szeretetben volt nagy hiány, de egy ilyen gyülekezetben és egy ilyen gyülekezet számára, ha olvassák az Úr szavát, hallják, hogyan állította őket helyre, hogyan akarja helyreállítani, ha most is szükséges talán.

Az Úr Jézus földi ittlétekor, ha csak a tizenkettes tanítványi közösséget vesszük, tökéletes gyülekezet volt? Semmi hiba? Semmi probléma? Hiszen ott van Jézus testileg. Hát ha Jézus testileg ott van, az Isten Fia, akkor biztos, hogy semmi baj, semmi gond nincs abban a közösségben. De ugye tudjuk, hogy nagyon is volt. Amikor a Noé bárkája körrel beszélgettünk erről az ígéről és megkérdeztem, hogy melyik tanítványát gondolják az Úrnak, akivel a legtöbb problémája volt Jézusnak, többen arra gondoltak, akire én is. Az a tanítványa Jézusnak, akivel még a feltámadás után is volt problémája. És mit kellett neki nagyon hangsúlyozottan kiemelni a szeretettel kapcsolatban? Ugye Péter. Először is tisztázni kellett, hogy akkor szereti-e egyáltalán Jézust. Itt is hallottuk: „Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott!” – most itt negatív. De ami igazán megdöbbentő, hogy utána háromszor is kiemeli az Úr Jézus, hogy az a pásztori szeretet, hétköznapi egyszerűséggel megélve, jellemezze Pétert, akivel éppen probléma volt. De ez nem probléma mégsem – legalábbis az Úrnak –, mert attól még ő legeltetheti az Úréit, az Úr nyáját. János 21-et olvassuk majd el.

Itt pedig azt látjuk, hogy rengeteg és nagyon nagy probléma, és nem minden oldódott még meg: „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!” Nagyon kifejező ez a magyar fordítás, a Károli is és az új fordítások is így

fordítják: „menjen végbe”. A történni jelentésű ókori állítmánynak a fordítása ez. De a magyar nyelv, az nagyon gazdag. Itt benne van az, hogy valami nem csupán elkezdődik a szeretetre nézve, nem csupán folytatódik egy darabig, aztán nem, hanem valami elkezdődik, mindvégig kitart, végbe megy. Hogyan ment végbe az Úr Jézus földi ittlétekor Isten Fiaként a szeretete, hogy neki is minden dolga szeretetben ment végbe? Úgy, hogy a végén kimondhatta: „Elvégeztetett!” És Jézus tökéletesen, és mindezt az elveszettekért, a bűnösért, az övéiért vállalta az Úr.

Nem csupán elkezdődik tehát, hanem mindvégig kitart. És emlékszünk, remélem, hogy a Korinthusi levélben az egyik probléma éppen az volt, hogy nem nagyon volt kitartó, hűséges a szeretetük. Önmagában ez is beszédes, hogy a levél elején, ott az 1. rész 9. versében Istennek a hűségét említi: „hű az Isten”. Majd a keresztelekor is halljuk ezt az ígét itt az istentiszteleten nemsokára. Itt most nem a hűség szóval, hanem a szeretet szóval kifejezve, de a szeretet hordozza a hűséget is, ahogy itt Pasaréten sokszor hallottuk esküvői istentiszteleten is: a szeretet szakítószilárdsága a hűség. A korinthusi gyülekezetben erre nagy szükség volt.

Még Pált is sokan kritizálták, akik amúgy szerették korábban, csak valami miatt megharagudtak rá és elkezdtek keményen kritizálni, és Pálnak ez nagyon fájt. De ő akkor is ezt írja a végén az Úr Lelkétől vezetve: „Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus Krisztusban!” Azokkal is, akik esetleg most sem akarnak engem elfogadni talán, nem szívesen hallgatnak meg, talán még vádaskodnak is velem kapcsolatban. Ezekről az egyszerű tényekről olvashattunk ebben a levélben is, és majd a 2.-ban is. De az a hűség, ami Isten hűsége, ugyanúgy jelen van itt is, csak most a gyülekezet szeretetközösségével kifejezve.

Az Úr Jézus Krisztus a kereszten kimondott „Elvégeztetett!” szavával jelezte, hogy ő ezt hogy élte meg. A korinthusi gyülekezet minden egyes tagja és az egész közösség a sokféleségben az egységet megélve – ott a kegyelmi ajándékok kijelentésére utalva újra – ugyanúgy megélheti, helyreállhat minden. A reformáció ezt hirdeti. Mit kell tenni? „Minden dolgok...” – azt mondja itt – „... szeretetben menjen végbe!” Ott az a szó van az ősi nyelven, ami azt jelenti, hogy minden.

Ha csak a 16. részt vesszük, nem akartam az egész szakaszt felolvasni, de talán emlékszünk, mert nem régen olvastuk, hogy legelőször arról volt szó, hogy hogyan készítsenek minden héten adományt a jeruzsálemi testvéreknek, akik nagy bajban voltak, segítségre szorultak, nem volt mit enniük. Tehát nem csupán pénzbeli adományra volt szükség, mert hiába kapták volna meg a pénzt, nem bírtak volna semmit venni. Hanem ami itt nálunk is volt Budapesten a háború után is, vagy akár az '56-os események után, hogy hozni kellett ennivalót, mert nem volt mit enniük.

Pál mondta, hogy minden héten hozzátok be, hogy amikor majd oda-megyek, akkor ne kapkodni kelljen, hanem készen legyen az az adomány. De otthon a gyerekek, amikor a család készítette az adományokat, minden héten a családokban a gyerekek tapasztalták, hogy mi most ezt azért visszük a közösségbe és majd ott leteszik egy tároló helyiségbe, mert mi szeretjük azokat, ahonnan elindult ez az egész ügy, az Úr Jézus ügye. Az adakozás kérdésében a Jézus szeretete és annak megnyilvánulása a jeruzsálemi közösséggel való egységükben nagyon mély szeretetet jelenthetett.

Olvashattunk arról is, hogy a vendégszolgáltatókat hogyan fogadják, illetve hogyan bocsássák el. Amit pedig most a felolvasásban is hallhattunk, azok pedig azok a szolgáltatók a gyülekezetben, akiket lakva ismerünk. Általában a házasságra szokták mondani az igehirdetésekkel, főleg a menyegzői prédikációkban, hogy majd lakva ismeritek egymást, fontos a hűség meg a szeretet. De lakva ismerjük egymást a közösségben is.

Most a karanténos helyzetben, biztos vagyok benne, hogy más közösségek istentiszteleteit is talán megnéztük, meghallgattuk. Én gyakorlatilag nem beszéltem olyanokkal, akik ezt nem mondták volna, hogy mennyi áldást kaptak más igehirdetésekből, más közösségekből. És én nem tudom, hogy hogyan éreztétek, hogy jobb volt az igehirdetés, mint az itteni lelkipásztorok igehirdetése vagy nem is volt olyan jó. Miért hallgatunk meg más igehirdetéseket? Mi a célja? Mindig az Úr ajándékaiként éljük meg egy karanténos helyzetben is a közösségnek és a közösségünknek az igehirdetésben, meg az istentiszteleti szeretetközösségben való átélését online is. Amikor pedig meghallgatunk más igehirdetést, annak is célja lehet természetesen. Nem arról van szó, hogy nem szabad hallgatni, hanem az a kérdés, hogy a gyülekezet szolgáltatóit hogy szeretjük. Én most csak az igehirdetésre utaltam, de hála az Úrnak, a gyülekezetben hány szolgáltató van, akiket lakva ismertek ti is, akik a ti vezetőitek. Férfi vagy női bibliakör, ifjúság vagy gyermekek – lehetne sorolni. És itt hallottuk, hogy engedelmeskedjétek a szolgáltatóknak.

Most a gyerekekre hadd utaljak. Amikor csendes hetet szervezünk a gyerekeknek Neszmélyen, az egyik legfontosabb dolog, hogy azokat a gyerekeket, akik nehezebben szoktak engedelmeskedni a jó szónak, azokat – főleg fiúkat – olyan vezető mellé kell tenni a szobába, aki majd szeretettel tudja őket nevelni. Akinek lehet, hogy egy picit erősebb a hosszútűrése vagy a béketűrése. Mert szükség van a szeretetre: „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!” Mert nem biztos, hogy egy gyermek csendes héten mindegyik gyermek örömmel engedelmeskedik valaminek.

Itt arról van szó, hogy ők szolgálnak, sőt fáradnak. Nem abba fáradnak bele, hogy a közösség nem szereti őket, nem engedelmeskedik nekik,

hanem szolgálnak és fáradnak, de közben vezetők és engedelmeskedjetekek nekik – mondja. „Minden dolgok szeretetben menjen végbe!” Hogy éled meg az engedelmisséget annak, akit az Úr föléd helyezett a lelki tekintélyben? Illetve hogy éled meg az engedelmisséget az Úr iránt akkor, amikor te vagy olyan, akinek az Úr lelki tekintélyt adott valakik fölött és ott kell szolgálnod, akár fáradnod is?

Ahogy köszönünk egymásnak: „Minden dolgok szeretetben menjen végbe!” Mostanában ugye nehezebb köszönnünk egymásnak, mert lehet, meg se halljuk, mert a maszkon keresztül, hogyha egy kicsit halkabban köszönünk, meg se halljuk egymást. És ugye milyen nagy veszély lehet, ha én valaki mellett elmegyek, maszkban vagyok és nem hallja, hogy köszönök neki, talán még meg is sértődhet, hogy: – Hogyhogy Tibor tiszteletes úr nem köszönt?! Biztos valami baja van velem. Nyugodtan lehetne erre gondolni. És egy probléma.

Vagy a szemünk tekintetéből mi árulkodik? Most azért mondtam a pasaréti példákat, mert a korinthusi gyülekezetben is a problémák miatt tisztázni kellett az apostolnak sok mindent korábban. Itt pedig azt mondja el, hiába voltak problémák, a szeretetközösség adott és meg lehet élnetek. Ahogyan köszönünk egymásnak és ahogy köszöntjük egymást. Az előbb a probléma oldaláról mondtam, most pedig az Úr szeretete szempontjából. Nem látom a száját, nem hallom talán, de egyszerűen tudom, hogy amikor rám nézett, azért tette, mert köszönt.

Ahogy írunk e-mailen, a Messengeren, az Instagramon – főleg a fiatalok szoktak írogatni –, ott is, ahogy köszönünk, amit leírunk az elkészítéskor. Ha nekem valakinek problémás e-mailt kellett írni, ahol esetleg kritizálnom kellett, nekem a legnehezebb az elkezdése volt annak a levélnek meg a befejezése, hogy hogy fejezzem be, hogy éreztessenem vele, hogy amit leírtam az fontos volt, de az egész azért történt, hogy a szeretet miatt, az Úr és az egymás iránti szeretet miatt, valamit tisztázzunk.

Pál pedig, aki sok mindent írt az Úr Lelkétől vezetve ebben a levélben – volt, hogy kemény szavakat kellett írnia, nagyon keményeket. És milyen kedves az Úr szeretete ő iránta is meg a gyülekezet iránt, hogy a legvégén úgy döntött az Úr, ezt a szentírási ígét kijelentő Isten, a Szentháromság Isten, hogy ne azzal fejeződjön be, hogy 'az Isten kegyelme, vagy az Úr Jézus Krisztus kegyelme veletek'. Hanem utána még kerüljön oda ez: „Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus Krisztusban!” A szokásos aláírása is ott volt az apostolnak, hallottuk, de mégiscsak ezzel akarta Isten befejeztetni ezt a levelet.

Itt pedig van erről szó, hogy akkor hogyan is valósul meg tulajdonképpen ez a szeretet? Ez a „Jézus Krisztusban” kijelentés vagy „Krisztus Jézusban” – a sorrend most mindegy – első renden arra vonatkozik, hogy mind-

nyájatokkal, tehát a korinthusiaknak azok a tagjai, akik az Úréi. Mindjárt látjuk, hogy nem mindenki volt ott a gyülekezetben az Úré még. De az is egyértelmű, hogy a Pál szeretete is olyan, ami a Krisztus Jézusban, ez az egész Korinthusi levélből is látszik. Tehát mindnyájatokkal, a gyülekezet tagjaira gondolva és az egész közösségre Krisztus Jézusban, illetve Pál szeretete is Krisztus Jézusban.

Hogyan valósul meg a „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!”? Olyan egyszerű ezt kimondani: hitben. Ezt olvastuk is, a 13. vers így szól: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!” Remélem, mikor ezt a 13. verset olvastuk a csendességben, eszünkbe jutott, hogy a 15. rész is hasonló gondolattal fejeződött be: „Azért szerelmes atyámfiain erősen álljatok,...” – itt is az „erősen álljatok” – „... mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” A „munkátok” ugyanaz a kifejezés, mint a fáradozása ott a lelki vezetőknek, a szolgálóknak, fárasztó munka. Szerelmeseim, erősen álljatok, mozdíthatatlanul az Úrnak dolgában munkálkodva – itt meg minden dolgokat szeretetben menjen végbe, mert ez az Úr dolga. Mert a szeretet az Úr szeretete. Ez a szeretet a Krisztus Jézusban megvalósuló, megnyilvánuló szeretet. És ez hit által a miénk.

Emlékszünk, a hit az soha nem azt jelenti, hogy nekünk kell csinálni valamit. Ha valaki így gondolkozik, az nagyon téved. A hit mindig azt jelenti, hogy én tudom, hogy az Úr mit tett, hogy kicsoda ő, és ő mit tett, és ez hogy lehet számomra valóság az ő kegyelméből. És ezután, ami történik, amit mi teszünk, amit mi csinálunk, ez már hitből fakad. Ez a hit megélése, annak következménye. Hit – leegyszerűsítve így mondható: Isten tette Jézus Krisztus által az elveszett bűnös ember szabadításáért. Ez a hit pedig nemcsak akkor fontos, amikor az újjászületést átéljük az Úr kegyelméből, hanem az új életben járásnál a személyes életben és a közösség életénél is fontos.

Ez az a hit, ami *egyedül hit által*, ami a reformáció szempontjából, most a reformációra gondolva, nem csupán a múltra hálás szívvel, hanem a jelen, a korinthusi gyülekezet szempontjából is meg a mi gyülekezetünk szempontjából is, ha szükség van reformációra a „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!” kijelentés miatt, ez hit által. „Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme veletek!” – *egyedül kegyelemből*.

De nagyon érdekes, hogy ennek a hitnek a valóságát az apostol így emelte ki: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!” Ez a „vigyázzatok” kifejezés legtöbbször akkor szokott előjönni a Bibliában, amikor az Úr Jézus eljövételéről van szó. És a 15. résznek ott a végén, az 58. versben, ahol említettem, hogy hasonlóan a hit drága ajándékának az erejét fogalmazza meg a kijelentés, Jézus Krisztus meghalt, el-

temettetett, a feltámadásának a nagy bizonyítása és bizonyítéka, de ott is a végén ott van, hogy ez a Jézus, aki feltámadott, el fog jönni, és mi fog akkor történni.

Itt pedig a végén még egy idegen szót is hallhattunk, Maran atha. Ez az arám kifejezés két jelentéssel is lehet itt: 'az Úr eljön' vagy óhajtásként, hogy 'Urunk, jöjj el' – mind a kettő megáll. A Jelenések könyve végén nem ezzel a kifejezéssel, de az ősi nyelven ott felszólító, óhajtó módban mondja Isten népe, 'Jöjj el, Urunk'. Ezért vannak olyan írásmagyarázók, akik ezt az óhajtó mondatos jelentést magyarázzák ide, de a másik is megáll, a kijelentés. Az egyik az tényként közli, a másik pedig vágyaként az Úr népének.

Csak olyan elszomorító az a tény, hogy az Úr eljövételének a közvetlen szövegkörnyezete itt az, hogy voltak olyanok a gyülekezetben, akik nem voltak az Úréi, akik nem szerették Jézust. Ez abban látszott, hogy nem szerették a gyülekezetet sem, Pált sem. Velük kapcsolatban mondta itt, és talán meg is döbbsentünk, hogy a szeretettel teljes kifejezések, versek között olyan furcsa ez, hogy: „Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott!” – ez nagyon kemény kifejezés. „Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott!” „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!” De aki nem szereti az Úr Jézust, ezt nem fogja tenni: legyen átkozott! „Maran atha” – Jöjj el, Urunk, ítéld azt, aki nem szereti az Úr Jézust. Az Úr eljön, szörnyű ítélet lesz azon, aki nem szereti az Úr Jézust. Különösen a 2. levélben majd nagyon sok tévtanítóról olvasunk, akik ott voltak a közösségben, de annyira nem szerették Jézust, hogy még ellene is tettek.

Nem mindegy tehát, ez a hit megvan-e, és a szeretet a közösségben. Mert ha Jézus eljön, akik nem az övéi, akik nem szeretik őt, azok el fognak veszni. De az övéi számára, mert folytatódott: „Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Maran atha. Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus Krisztusban! Ámen.” Itt meg azok, akik szeretik Jézust. Hogyne szeretnék! Mi is ilyenek vagyunk.

És akkor mi tölti be a szívünket az egymás iránti szeretet megélésékor, ha arra gondolunk, mert 'az Úr eljön' vagy mondjuk azt, hogy 'jöjj el, ó, Urunk', de még nem jött el az Úr, de addig is itt minden dolgunk szeretetben mehet végbe. Pál még a levele végén is leírhatja, hogy: „Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus Krisztusban!” – még a levél végén is ez legyen leírva. Mert jön az Úr – ez a reménység nem egy távoli jövő, hanem a mában várom. Ma is mondom, hogy jöjj el, Uram.

Nem azért, mert rossz a világ, meg jaj, mi lesz itt a gyerekekkel, unokákkal, dédunokákkal, ha olyan mesekönyvet adnak ki, amellyel az ő lelki érzékenységüket próbálják elérni és teljesen igével és természetes erköl-

csökkel szembeni érzéseket, vágyakat akar bennük kimunkálni már óvodás korban. Mi lesz a gyerekekkel? Nem tudom, mi hogy éljük meg ennek a mostani szörnyűségnek a valóságát? Örülünk annak a hírnek, ha van egy könyv, amelyik leleplezi ezt az egészet? Vagy esetleg te is úgy gondolkodol, hogy: hát azért nem olyan nagy bűn ez? Bárcsak jönne az Úr, hogy nehogy már a gyerekeinket ilyen dolgok érijék! De nem, nem erről van szó, hanem az Isten népe közösségében ott a szeretet. A házasságban, a családi életben, így nőnek föl a gyermekek. És teljesen mindegy, hogy milyen a világ vagy mi van nyugaton, vagy lehet, hogy minálunk is ez lesz egyszer, ez mindegy, mert az Úr el fog jönni és ő tudja, hogy mikor, és mi minden nap őt várjuk. De amíg nem jön el, az ígének az alapján addig Isten népe szeretetközösségét éli meg. Minden dolgunk szeretetben megy végbe.

Ez nem csupán jókívánság, hogy 'Jézus Krisztus kegyelme' meg a 'Maran atha', hanem ez kijelentés, itt van az ígében, ez kijelentés, ennek ereje van. Isten szavának ereje van. Az Úr Jézus kegyelme a hétköznapiakban, a mindennapokban az egyedül kegyelem, hogy az egyedül hit által megvalósulhasson egyedül Jézus által a Szentírás alapján. Ezért mondja, hogy: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!” Azaz: már nem azok a testies hívők, akikről az 1. vagy a 3. részben is írni kellett, mert nekünk a hitünk az mindig gyermeki bizalom kell, hogy legyen. Soha nem szabad nem gyermeki bizalommal hinni az Úrban. De ez a gyermeki bizalom erős férfi hite.

„Legyetek férfiak” – ez az ősi kifejezés erre utal: erős, érett a hite, de gyermeki bizalommal. „Legyetek erősek” – a szenvedő szerkezetes kifejezés azt hirdeti: erősíttessetek meg. Ki által? Ahogy mondtuk: Jézus által. Jézus Krisztusban az én szeretetem. Jézus Krisztusban a gyülekezet szeretetközössége. Hitben erős férfiak – ebben az értelemben – és asszonyok, gyermekek, kicsi gyerekek is, akik már az Úréi, akik meg még nem, azok majd azok lesznek. És ez a közösség az Úrral és az egymás iránti szeretetben.

Akkor még egy olyan világban is, amilyen a korinthusi gyülekezet világa volt ott Korinthusban, nem kell félni. Hadd mondjam, testvérek, a korinthusi gyülekezetekben is lehettek ilyen mesekönyvek. Mert nincs új a nap alatt. Ami most van a világunkban, ami miatt talán szörnyülködik az Úr mai népe is, és teljesen bibliátlan az egész erkölcs, és árt a társadalomnak is, de ez volt Korinthusban is. Az Úr népe viszont nem kell, hogy féljen a környezetében, hanem így lesz áldássá.

Ezzel fejezzük be. Ennek az ígének a központi gondolata Isten népe szeretetközösségére utalt. Minden dolgokat szeretetben menjen végbe, mert ez a szeretet Jézus Krisztus szeretete. Ez valósul meg. Az ő keze, az ő lába, az ő szeme, az ő szája. Ő a mennyben van már, de Szentlelke és ígé-

je által itt van és a gyülekezet szeretetközösségén keresztül megvalósul. Most nekünk akarta az Úr ezt kiemelni. Mered ezt hinni? És ha úgy érzed, hogy neked ez nem megy, nem is kell erőlködni. A hit azt jelenti, hogy: – Uram, csak neked megy, de köszönöm, hogy neked igen. Bízom benned. Rád bízom magam.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus tökéletesen élte meg ezt a szeretetet. Köszönjük, hogy ő is a veled való szeretetkapcsolatból táplálkozott. Magasztalunk téged, hogy Szentlelked és igéd által nekünk is valóság lehet ez a titok, krisztusi szeretettel szerethetünk itt a gyülekezet közösségében is.

Köszönjük, hogy nekünk is annyi dolgunk lehet itt a közösségben. Ha szolgálhatunk, ha vezetők lehetünk, vagy ha még nem szolgálhatunk, nem lehetünk lelki vezetők valahol itt a közösségekben, de akkor engedelmeskedhetünk és így szolgálhatunk téged.

Hadd áldjunk téged, amikor helyreállítottál bennünket, ha arra volt szükség. És köszönjük, hogy ha a koronavírusos helyzetben fizikailag nem találkozhatunk, és talán elszokunk az istentiszteletre járástól, az igehallgatástól, de akkor ebben is megújulhatunk most, helyreállhatunk. Reformáció hónapjában végezd ezt el bennünk, ha szükséges.

Köszönjük azt is, hogy te a gyülekezet közösségén keresztül a mostani világban is munkálkodni akarsz. Urunk, mi szeretnénk áldássá lenni, a téged nem ismerők között is világítani, hogy akik látják rajtunk, hogy egymást szeretjük, mert szeretünk téged, láthassák rajtunk, hogy mindez azért, mert a te tanítványaid vagyunk. Köszönjük, hogy ez akkor is valóság lehet, ha nem láthatjuk a szemünk előtt, hogy ezek az értékek, ezek az erkölcsi dolgok győzedelmeskednének. Segíts nekünk mindig rád tekinteni, hitben megragadni, amit te akarsz általunk elvégeztetni.

Köszönjük, hogy mi nemcsak most lehetünk a tieid, hanem mindörökre. És, hogy az a reménység, hogy mi várunk téged vissza, Úr Jézus, ez a reménység a jelenben ad nekünk erőt, hűséget, egymás iránti szeretetet, mindenek fölött pedig te irántad való szeretetet.

Hallgasd meg most a csendben elmondott könyörgésünket is, kérünk.

Ámen.

395. ének

(Herrnhag, 1735,) Basel, 1745.

Is- ten szí- vén meg- pi- hen- ve
 Hi- tünk kar- ja úgy ö- lel- je

Forr- jon szí- vünk egy- be hát,
 É- des Meg- vál- tón- kat át! Ó fe- jünk, mi

né- ki tag- ja, Ó a fény, mi szí- ne- i;

Mi cse- lé- dek, ő a gaz- da Ó mi- énk, ö- vé- i mi.

2. Szeretetlenben összeforrva, Egy közös test tagjai,
 :/: Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
 Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
 Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.

3. Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy
 te vagy, :/: Míg eggyé lesz benned végre Minden szív
 az ég alatt; Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak
 fényünk és napunk, S a világ meglátja végre, Hogy
 tanítványid vagyunk.

Zinzendorf M. L., 1700—1760.